

hier in gereedheid gehouden „zomerverblijf”, dat merendeels was opgebouwd uit reeksen van groote of 16-mans tenten in lange, zoogenaamde „kampstraten” en keurig rechts gericht gerangschikt. Zelfs de politie-wacht (zie de afbeelding) resideerde in zulke wit-zeildoeken tenten, bebroond door een blauwe druif.

Een oud soldatenliedje, dat tijdens mijn eigen militairen diensttijd door de troep soms werd aangeheven, demonstreerde de toen al historisch geworden tegenzin, vrij duidelijk. Ofschoon de melodie ook met andere woorden ten gehoor werd gebracht, geven de navolgende „versregels” zeker al voldoende het misnoegen weer van den Nederlandschen dienstplichtige over zijn gedwongen verblijf op de zomersche Zeister hei:

„Geen knoop meer aan je jas, geen knoop meer aan je broek,
„Het zal niet lang meer duúren!
„Strijdt, broeders, tot het laatste,
„Want we gaan naar de Kamp van Zeist, faldera,
„Strijdt, broeders, tot het laatste,
„Want we gaan naar de Kamp van Zeist.”

Mr. J. Belonje

Alkmaar, Dec. '67.

IETS OVER TWEE MUNTJES

Men heeft mij er opmerkzaam op gemaakt, dat ik over de vondst van bovenbedoelde muntjes wel op de juiste plaats heb kennis gegeven, maar nagelaten heb ze in ruimer kring bekend te maken. Dat wil ik nu - beter laat dan nooit - eindelijk doen.

Ik ga dan ongeveer veertig jaren in gedachte terug: er werd in die tijd aan de Domtoren hard gewerkt om de belofte, gedaan aan burgemeester J. P. Fockema Andreae om op 23 januari 1929 (herdenking Unie van Utrecht 1579) met de restauratie zover te zijn dat de Michaëlskapel voor gemeentelijke ontvangzaal in gebruik genomen kon worden, waar te maken. Een onderdeel van de daarvoor nodige werken was de aanleg van een electricische installatie voor diverse doeleinden. Daarvoor moesten gaten gehakt worden door vloeren en muren. Nu gebeurde het bij het hakken van een gat in de vloer van de westelijk van de traptoren gelegen ruimte van de Egmondkapel, dat de hierbij betrokken werkman het gat niet op de juiste aangegeven plaats inhakte, nl. in de zuidoosthoek, maar een 20 cm opzij daarvan, wat hem gemakkelijker leek. Op zijn fout gewezen, nam hij zijn klopper uit het gat en klopte die leeg: er viel met het steengruis een klein zilveren muntje uit!

Dit muntje droeg ik over aan dr. W. C. Schuylenburg, in die tijd archivaris en directeur van het centraal museum, die mij daarna berichtte, dat we te doen hadden met „een halve groot, geslagen te Utrecht, zilver, 0.53 gram. Op de voorzijde: borstbeeld van bisschop Jan van

Arkel (47ste bisschop, 1342-1364), binnen een parelrand; onderaan zijn wapen; met randschrift: IOHANNES EPC; parel-muntrand. Keerzijde: gevoet kruis, binnen een parelrand; met randschrift MONETA TRAIECTN; parel-muntrand". Zie Cat. Hist. Museum der stad 1928, nr. 1999 en Van der Chijs, blz. 115, Pl. X, Nr. 12.

Het tweede, eveneens zilveren muntje is gevonden in de Wijde Doelen op 6 oktober 1948, tegelijk met een klein zilveren gespje (ringetje diameter 18 mm). Het muntje (diam. 15 mm) is een duit van de 56ste bisschop van Utrecht, Frederik van Baden (1496-1517). Beide voorwerpen zijn aangetroffen op een, ongeveer 70 cm onder de tegenwoordige bestrating aanwezige keienbestrating. Voor dit muntje kan verwezen worden naar de Cat. Hist. Museum 1928, nr. 2209 (0.26 gram) en Van der Chijs, blz. 234, Pl. XXII, nr. 20 en voor een afbeelding van de oude keienbestrating in de Wijde Doelen naar E. J. Haslinghuis, De ned. monumenten van geschiedenis en Kunst II, eerste stuk, De gemeente Utrecht 's-Gravenh. 1956, blz. 65, afb. 34.

Bovenstaande mededelingen kunnen van belang zijn ten eerste voor een nadere tijdsbepaling van bepaalde werkzaamheden bij de torenbouw en ten tweede voor vaststelling van de tijd, waarin de ophoging van de Wijde Doelen, waarschijnlijk in verband met een vernieuwing van de stadswal aldaar, heeft plaats gehad.

W. Stooker

Utrecht, november 1967.

HET LANDGOED PIJNENBURG IN GEVAAR.

Over plannen met het landgoed Pijnenburg in de Lage Vuursche, schrijft de Contact-commissie voor Natuur- en landschapsbescherming in haar jongste jaarverslag:

„Naar aanleiding van berichten over de vestiging van een „sprookjespark" in de bossen van het landgoed Pijnenburg bij Lage Vuursche heeft de Contact-Commissie zich in maart 1967 tot de minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening en het college van Gedeputeerde Staten van Utrecht gewend.

In verband met een toenemend exploitatietekort overwoog de eigenaar van het 800 ha grote landgoed Pijnenburg begin 1965 een deel van zijn bezit, ter grootte van 140 ha en gelegen aan de zuidwestzijde van de kruising Hilversumsestraatweg-Hoge Vuurscheweg te verkopen aan een Duits bedrijf; Groot Kievitsdal, thans hotel-restaurant, zou als recreatiecentrum voor de personeelsleden worden ingericht. Gedeputeerde Staten hebben alles in het werk gesteld om dit te voorkomen. Mede tegen deze achtergrond is vervolgens door de Vereniging De Utrechtse Heuvelrug met de eigenaar in principe overeenstemming bereikt over de aanleg in dit deel van het landgoed van een concentratiepunt voor